

Προβληματισμοί για τα αποτελέσματα της οικονομικής κρίσης που ζούμε

Της **ΒΑΡΒΑΡΑΣ Κ. ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑ**

Η επιπλοκή κοινωνία τα τελευταία 6 χρόνια βιώνει μια από τις χειρότερες περιόδους της ιστορίας της. Αναρωτιέται κανείς αν η πραγματικότητα ξεπερνάει και τη φαντασία ακόμη.

Με προσχεδιασμένα και προμελετημένα αλλεπάλληλα χτυπήματα από το 2010 δημιουργήθηκε κοινωνικό σοκ, ώστε οι αντιδράσεις να μην είναι δυνατές. Μας εμπέδωσαν ως κύρια χαρακτηριστικά της καθημερινότητάς μας το φόβο, την απόγνωση, την αβεβαιότητα και την ανασφάλεια.

Σαλεμένοι, δύστροποι και αγωνιώδεις οι καιροί που ζούμε τόσα χρόνια. Η μελαγχολία να περισσεύει με αυτά που συμβαίνουν γύρω μας, κι ένα πέπλο φόβου να πνίγει την αισιοδοξία

μας μέσα στην αγωνία για το αύριο. Σταδιακά 6 χρόνια τώρα οι πολίτες απελπισμένοι, χαμένοι μέσα στα απανωτά χτυπήματα που δέχονται από την οικονομική κρίση, βλάσφημοι κι ενίστε επιθετικοί, αναζητούν μέσα στην απελπισία τους, ματαίως, εμπνευσμένους ταγούς για να τους οδηγήσουν σώσους στο λιμάνι.

Ανίκανοι πολιτικοί, εκμασιδισμένοι θεοροί, ανύπαρκτη πνευματική ηγεσία της συνδιαλλαγής και της ένδειας, ψυχορραγούσα ιατρική φροντίδα, πτωχευμένη πανδεία. Αποτυπικός ο οριζόντας εκών αάκων, πολιτική και οικονομική ελίτ, υπακούοντας στις εντολές της «μνημονιακής Εσπερίας», διέλυσαν τον κοινωνικό ιστό, και έφεραν έναν οικονομικό, πολιτικό και ηθικό εκπεισμό. Οι εξαιρέσεις δεν φέρουν αποτέλεσμα και μπορεί να πολεμούνται από το κατεστημένο πολλές φορές.

Με προσχεδιασμένα και προμελητημένα αλλεπάλληλα χτυπήματα από το 2010 δημιουργήθηκε κοινωνικό σοκ, ώστε οι αντιδράσεις να μην είναι δυνατές. Καπάντησαν όνειρο την μόνιμη και σταθερή εργασία, την διοικησία, τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα τα οποία απωλέσθησαν μέσα σε μια

νύχτα με ένα, δύο, τρία μνημονιακά πολυνομοσχέδια. Μας εμπέδωσαν ως κύρια χαρακτηριστικά της καθημερινότητάς μας το φόβο, την απόγνωση, την αβεβαιότητα και την ανασφάλεια. Η συστηματική καταπάτηση των νόμων και του Συντάγματος γενικότερα, ο κοινοβουλευτικός ευτελισμός, η βιαιη καταστολή κάθε αντίδρασης στόχευεν στον ξεπεσμό της έννοιας της Δημοκρατίας στη συνείδηση των πολιτών, δημιουργώντας τους την πεποιθηση ότι η Δημοκρατία δεν έχει νόημα και είναι μια ουτοπία στο σήμερα. Επειδή σε αυτό τον κόσμο που η οικονομική κρίση του δημιούργησε την αισθήση, ότι δεν έχει τίποτα δικό του, δεν μπορεί κανένας να τον βιωθήσει, δεν έχει κάποιαν να ακουμπήσει, απεναντίας να αισθάνεται κι ευχαριστημένος που συντηρείται στη ζωή.

Είσι έθεσαν την Ελλάδα σε κατάσταση τετραπληγίας.

Και μέσα σε αυτό τον κοινωνικό χυλό, τον κοινωνικό αυτό αχταριά, τον επιβαλόμενο Μιθριδατισμό, εμείς τι κάναμε και τι κάνουμε, πως αντιδρούσαμε και πως αντιδρούμε; Θα τα αποδεχτούμε όλα «αβρόχοις ποστ»;

Κάθε δημόσιο και κοινωνικό αγαθό, επί 6 χρόνια, τείνει να γίνει αγοραίο

και συνδιαλεγόμενο. Το επιτρέπουμε; Δεν θα σταθούμε δίπλα στον πολίτη αυτής της «ευλογημένης χώρας; Δεν θα υπερασπιστούμε την επιστημονική επάρκεια; Την προσωπική αξιοπρέπεια; Τα κεκτημένα μετά από αγώνες χρόνων; Πως κατάντησε ο Δημόσιος χαρακτήρας της Υγείας; Η παιδεία μας; Ο σεβασμός στους απόμαχους της ζωής; Πού ψάχνουν να βρούν τον αυτοσεβασμό; Στα συσσίτια της εκκλησίας; Μετά από τόσα χρόνια εργασίας και συνεισφοράς; Τι νιροπή! Που είναι η αξιοπρεπής αμοιβή της εργασίας; Το κύρος και η υπόληψη του Ελλήνα;

Δυστυχώς εδώ που φτάσαμε πρέπει όλες οι πολιτικές ηγεσίες, κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να πάρουν όλοι μαζί τις αποφάσεις εκείνες που θα μας βγάλουν από το τέλμα, έχοντας υπ' όψιν τους ότι καλύτερα ένα «άθλιο τέλος, παρά μια ατελείωτη αθλιότητα». Η ιστορία διδάσκει ότι μετά από κάποιο τέλος αναγγενάται μια καινούρια αρχή.

**Η Βαρβάρα Κ. Ανεμοδούρα
είναι μέλος του Ιατρικού
Συλλόγου Πειραιά**